

Tit ringja — vit skriva

Er nakað á vási? — Ivamá!?
Ein spurningur, ella tíðindi, so ring til okkara.
Vit eru til reiðar!

tíðindablaðið
sosialurin

Lýsingar:

Lýsingarmaður okkara er ráðgevari hjá fyrirkum og einstaklingum í lýsingaspurningum. Hetta verður gjørt uttan meirkostnað fyri lýsaran.

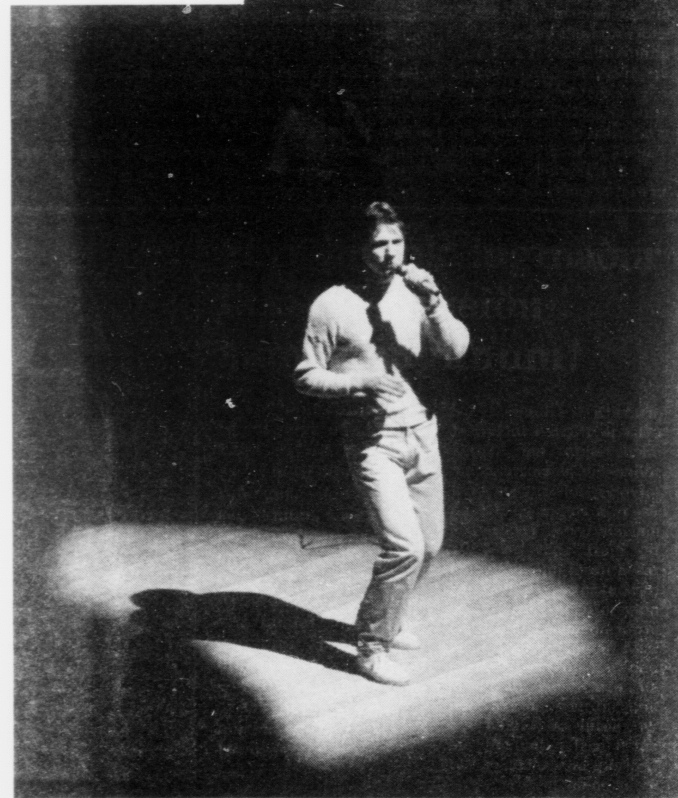
Hjarnar í Norðurlandahúsinum

Norðurlandahúsið var fullsett, og mong vóru tey, sum til fánýtis stóðu uttanfyri og biðaðu eftir at fáa atgongumerki, tá føroyski rockbólkurin Hjarnar hevði konsert í Norðurlandahúsinum leygardagin.

Við stórum vónum kom eg niðan í Norðurlandahúsið fyri at hoyra henda tónleikabólk, sum av flestum verður roknaður millum frægastu føroysku tónleikabólkarnar. At nógv varð væntað av teimum, hoyrdist eisini á klappinum, tá teir endiliga komu fram á pallin.

At byrja við tóktust teir eisini at ætla at liva upp til tær vónir, ið settar vóru til teirra. Og konsertin byrjaði eisini sera væl. Teir spæla rock, sum øgiliga fáir aðrir føroyskir bólkar megna tað — fyri ikki at siga ongin. Og kanska ikki bara føroyskir bólkar.

Men tað er kortini spell, at henda konsert varð hildin í Norðurlandahúsinum. Ikki fyri at siga nakað ilt um henda mentanarmiðdepil, men slík tónleiki eigur ein at kunna

dansa eftir, um hugurin er til tess, og tað ber ikki júst til í Norðurlandahúsinum.

Hetta kanska serliga tí, at tá ein hevði hoyrt 2-3 lög hjá Hjarnar, so hevði ein so at siga hoyrt tey øll. Tíverri er hesin annars so frálíki bólkur ikki serliga fjelbroyttur. Teir spæla rock fyri at spæla rock — og teir spæla hann eisini sera væl. Men í longdini var hesin tónleikur, teir spældu leygardagin, sera einstáttaður, og serliga tí er tað, at eg haldi, at um vit høvdu havt møguleika fyri at rørt okkum eitt sindur, meðan lurtað varð, hevði konsertin eydnast nógv betur. Sangarin, Carl Martin, var sera undirhaldandi — tibetur — annars hevði konsertin verið stív, og í longdini keðilig.

Flestu logini, teir spældu, vóru av nýggju plátu teirra, sum júst er komin út. Tað er at fegnast um, at teir sjálvir gera tónleikin; men, og har er eitt stórt MEN: Øll logini, teir spæla, eru á enskum, og tað er stór synd. Men tað er kanska lættari at

krógva onkissigandi tónleikatekstir, við at skriva teir á enskum — so teir ikki frávikja teimum tekstum, tónleikaáhugað í Føroyum dag og dagliga hoyra. Í minum oyrum ljóðar tað bart út sagt tápuligt at hoyra ein so frálíkan sangara sum Carl Martin syngja nakað so onkissigandi sum hetta:

„Take it or leave it,
why don't you take it,
take it or leave it,
take it now.“

Og so nakrar vanligar kærleikssangir — um ein kann kalla tað so — har 3-4 tær somu reglurnar verða endurtiknar upp í saman aftur: „Baby... dit... dat... dut...“, ella okkurt sovrðið.

Onki er at ivast í, at konsertin hevði verið nógv betri, um ein ikki alla tíðina legði hesi tápuligu orðaljóðini til merkis. Men tíverri er hetta ikki nakað eindomi fyri Hjarnar; nógvir eru teir føroysku bólkarir, sum endiliga hava tikið mót til sín, og eru farnir undir at skriva lög sini sjálvir — og so á

ensku! Her má ein bólkur sum Teinar rósast fyri at tora og vilja víkja frá og skriva á føroyskum. Men hvussu skal tað annars vera í einum landi, har øll mentanin er „anglico-“ og „amerikaniserað“?

Spell. Men hóast alt er Hjarnar ein so góður bólkur, at teir ivaleyst fara at fáa nakað betri burturúr í framtíðini. Tónleikarnir eru sera góðir, og ikki minst sangarin; og tónleikur teirra er sera væl samansjóðaður.

At teir framvegis eru sera væl dámdir, var onki at ivast í leygardagin. Tá teir at enda fóru av pallinum, var fagnaðurin stóur, og áhoyrararnir vistu týðiliga, at teir vildu hava eitt eykalag. Men sum „superstars“ lótu teir okkum biða eftir sær eina góða lotu. Tá teir framvegis ikki komu framaftur á pallin, byrjaðu fólk at rópa og skrála — og so endiliga komu teir.

Onki at ivast í, at teir framvegis eru ein av frægastu tónleikabólkunum, føroyingar hava.